

Sygn. akt VIII C 1002/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko S. S.

o zapłatę 983,97 zł

1. oddała powództwo;

2. przyznaje i nakazuje wypłacić ze środków Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz kuratora E. Ł. ustanowionego dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej S. S. wynagrodzenie w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych), z zaliczki uiszczonej przez powoda w dniu 9 maja 2016 roku i zaksięgowanej pod pozycją (...)/ (...)((...)).

Sygn. akt VIII C 1002/16

UZASADNIENIE

W dniu 26 listopada 2015 roku powód Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej S. S. powództwo o zapłatę 983,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2015 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 24 października 2009 roku zawarł z pozwaną umowę ubezpieczenia, potwierdzoną następnie polisą nr (...), na mocy której ochroną ubezpieczeniową zostały objęte nieruchomości i rzeczy ruchome wymienione w polisie. Pozwana zobowiązała się do zapłaty składki ubezpieczeniowej w wysokości 565 zł w terminie do dnia 4 listopada 2009 roku, czego jednak nie uczyniła, pomimo wezwani do zapłaty. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: 565 zł tytułem należności głównej oraz 418,97 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od dnia 5 listopada 2009 roku do dnia 25 listopada 2015 roku. **(pozew k. 2-3)**

W dniu 9 grudnia 2015 roku tutejszy Sąd wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który został następnie w całości uchylony, z uwagi na to, że po wydaniu nakazu zapłaty okazało się, że doręczenie nakazu zapłaty nie może nastąpić, gdyż pozwana nie mieszka pod wskazanym adresem (budynek wyburzony, zaś w jego miejscu powstała autostrada).

Postanowieniem z dnia 3 marca 2016 roku Sąd zawiesił postępowanie w sprawie, na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., wobec niewskazania przez pełnomocnika powoda aktualnego adresu zamieszkania pozwanej. **(nakaz**

zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 27, adnotacja doręczyciela k. 29, postanowienie k. 36, postanowienie k. 37)

W piśmie procesowym z dnia 19 kwietnia 2016 roku pełnomocnik powoda wniósł o ustanowienie kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej, proponując na kuratora pracownika sądu, a następnie uściślił na poczet wynagrodzenia kuratora zaliczkę.

Postanowieniem z dnia 24 maja 2016 roku Sąd podjął zawieszony postępowanie w sprawie oraz ustanowił dla pozwanej S. S., której miejsce pobytu nie jest znane, kuratora będącego pracownikiem sądu, o czym postanowił ogłosić publicznie w budynku tutejszego Sądu oraz w siedzibie Urzędu Miasta Ł. i siedzibie Urzędu Gminy A. na okres jednego miesiąca, określając jednocześnie wysokość wynagrodzenia kuratora na kwotę 180 zł.

Pod dotychczasowym adresem zamieszkania pozwanej przy ul. (...) w Ł., kurator ustalił, że nie ma tam już budynku mieszkalnego, został on wyburzony, gdyż powstała tam autostrada. **(pismo procesowe powoda k. 40, zaliczka k. 45-47, postanowienie k. 49, notatka urzędowa k. 57)**

W odpowiedzi na pozew kurator, ustanowiony dla pozwanej nieznannej z miejsca pobytu wniósł o oddalenie powództwa w całości i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. **(odpowiedź na pozew k. 58-61)**

Na rozprawie w dniu 10 lutego 2017 roku pełnomocnik powoda oraz kurator dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej nie stawili się, zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. **(protokół rozprawy k. 78, zapis przebiegu rozprawy płyta CD k. 79, potwierdzenia odbioru k. 76-77).**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 października 2009 roku pozwana S. S. zawarła z powodem umowę ubezpieczenia, potwierdzoną następnie polisą nr (...), na mocy której ochroną ubezpieczeniową zostały objęte nieruchomości i rzeczy ruchome wymienione w polisie. Umowa została zawarta na okres od dnia 25 października 2009 roku do dnia 24 października 2010 roku.

Zgodnie z umową, pozwana zobowiązała się do zapłaty składki ubezpieczeniowej w wysokości 565 zł w terminie do dnia 4 listopada 2009 roku, czego jednak nie uczyniła, pomimo wezwania do zapłaty.

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem w łącznej wysokości 983 zł, w tym: 565 zł tytułem należności głównej (niezapłacona składka ubezpieczeniowa) oraz 418,97 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od dnia 5 listopada 2009 roku do dnia 25 listopada 2015 roku. **(okoliczności bezsporne, kserokopia polisy k. 4, kserokopia arkusza kalkulacyjnego składki k. 5, kserokopia OWU k. 6-14).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny i znajdujący potwierdzenie w dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie, z uwagi na podniesiony przez kuratora, ustanowionego dla pozwanej nieznannej z miejsca pobytu, zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Oczywiście kurator, który został ustanowiony dla pozwanego, którego miejsce pobytu nie jest znane, a zachodziła potrzeba obrony jego praw począwszy od doręczenia odpisu pozwu (kurator absentis) ma prawo zgłosić taki zarzut, gdyż jego obowiązkiem jest zapewnienie pozwanemu należytej obrony jego praw, zaś bierność kuratora może być postrzegana nawet w kategorii nieważności postępowania (por. postanowienie SN z dnia 2 sierpnia 2007 roku, V CSK 155/07, Legalis; a także patrz: M. Michalska-

Marciniak w Komentarzu do Kodeksu postępowania cywilnego pod red. A. Marciniaka i K. Piaseckiego, str. 515-516). Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z przepisem art. 819 § 1 k.c., roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Przedmiotowe roszczenie było wymagalne od dnia 5 listopada 2009 roku, zatem wtedy rozpoczął się także bieg trzyletniego terminu przedawnienia tego roszczenia. Skoro powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone dopiero w dniu 26 listopada 2015 roku, stwierdzić należy, że roszczenie dochodzone pozwem uległo przedawnieniu.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał również, by pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego. Nie można bowiem uznać zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze, przedmiotowe powództwo należało oddalić, co też Sąd uczynił orzekając jak w sentencji.